

הצייד הקטן

קטרין וביירון ג'קסון
ציורים ג. טאנגרין

יום אחד חבש דן את כובע הפרווה שלו, לקח רובה אמיתי
ורץ מחצרו לעובי היער. "אני צייד" אמר "אשיג עור של דוב,
ועור של צבי וזוג עורות של ארנבות. וכשאפגוש אינדיאני
קטן הוא יאמר "הידד לדן, הצייד האמיץ."

בדיוק אז יצא לשביל ארנבון קטן. דן עצר וכוון עליו את הרובה שלו. אבל הארנבון התיישב, הביט על דן, וחיך.
"הלו!" אמר "במה אתה משחק? אולי גם אני יכול?"
הארנבון היה כל כך קטן ורך שדן לא רצה לירות בו.

"לא, אינך יכול" קרא בכעס "לך הביתה לפני שיקרה
לך דבר מה!"
"אבל מה כבר יכול לקרות לי?" מלמל הארנבון
הקטן, והוא דילג משם עם מבט פנים מופתע מאוד.

ואז שמע דן רעש מאחור. הוא הסתובב וראה ילדה
אינדיאנית קטנה מאחורי שיח. היא צחקה ממנו.
"טא-ה-ה-היי" צחקה "אינך נראה כמו צייד!"
דן נראה אומלל.

"מדוע לא ירית בארנב?" אמרה הילדה האינדיאנית.
"מארנב אפשר לעשות כפפות רכות."
"מארנבים קטנים עושים גם ארנבים רכים קטנים" אמר
דן "וחוץ מזה אינני צייד ממש. זה היה רק משחק."
"אז מה אתה?" גיחכה האינדיאנית הקטנה.

"אני לוכד גדול של חיות! אמר דן "אני לוכד צבאים
ודובים ושועלים. והיום אלכוד אחדים."
"באמת" אמרה האינדיאנית הקטנה בקול הערכה
"ותיתן לי אחד בשביל כרית פרווה?"
"בוודאי!" הבטיח הצייד הקטן והוא המשיך ללכת
ולהרגיש את עצמו חשוב מאוד.

"אתקין חמש מלכודות" הוא דיבר אל עצמו "ארבע
קטנות לשועלים קטנים ואחת גדולה בשביל שועל
גדול."
כשהתקין את המלכודת הראשונה באה אליו יצור קטן
אדום, בעל בטן לבנה ואוזניים שחורות.
"מה אתה עושה?" שאל.
"אני מתקין מלכודות" ענה דן תוך עיסוקו הרב
"מלכודות לשועלים."

וכשאמרר "שועלים" היצור הקטן קפץ בפחד, ובצדק,
כי זה היה שועל. אבל אז הוא הביט על דן.
"וראית כבר פעם שועל?" שאל.
"לא" ענה דן "מעולם לא, אבל היום אראה חמישה."

"כמה גדול? כמו הגודל שלך?" שאל השועל האדום.
"כן" ענה דן "הבעיה היחידה היא שאינני יודע איך
לפתוח סוג כזה של מלכודות, אחרי שהן נסגרות.
"אל דאגה" אמר השועל "אני יודע" והוא גיחך שוב
ונראה מאוד מרוצה מעצמו.
"טוב" קרא דן "נתראה מאוחר יותר!" והוא רץ אל
המלכודת הראשונה שלו.

"מזלך" גיחך השועל הקטן "מותר לי להסתכל? אולי
ארצה פעם לתפוס משהו בעצמי."
"בוא אתי" אמר הצייד הקטן לשועל "אלמד אתך."
והשועל הקטן הלך אחרי דן, כשזה התקין מלכודות.
"עכשיו" אמר דן, כששם את המלכודת האחרונה "זו
מלכודת גדולה. היא תלכוד שועל גדול מאוד."

דן חיכה גן הוא. הוא שכב בשקט על הארץ, לא רחוק
מהמלכודת הראשונה.
תוך זמן קצר עבר שם צבי צעיר. הוא רץ ישר לתוך
המלכודת.

אחרי שהצייד הקטן הלך השועל ניגש למלכודת
ובזהירות הזיז אותה שני צעדים קדימה. הוא כיסה
אותה בענפים קטנים וחופן אזוב.
"הנה!" צחק "עכשיו נראה מי ילכוד את מי. אולי
הצייד יילכד."
הוא התיישב לא רחוק מהמלכודת וחיכה.

שם הם מצאו דורבן. הוא בכה וילל וניסה להשתחרר.
"רק עמוד בשקט" אמר הצייד הקטן "אשחרר אתך."
"תודה, תודה" אמר הדורבן.
"זה בסדר" אמר דן "איש לא ירצה דורבן לכרית שלו."

"עכשיו אני בצרה" בכה הצבי הקטן "אם לאמא שלי
ייוודע שנתפסתי במלכודת, אקבל מכות.."
"אל תדאג" קרא דן "אני לא רוצה עור צבי, הוא לא
רך מספיק. אני רוצה רק שועלים."
הוא שחרר את הצבי וזה הלך אתו למלכודת הבאה.

הצבי, הדרבן והצייד הקטן הלכו לראות את המלכודת
הבאה. אבל היא הייתה ריקה. לא היה בה שום דבר.
ואז שמעו קול דקיק שקרא "עזרו! עזרו! תנו לי לצאת
מכאן!" והם רצו למלכודת הרביעית.
שם נלכד דובון קטן. הוא הביט על דן בעיניים בוכות.
"אנא, שחרר אותי" ביקש.

דן היסס.

"אינני יודע" אמר "ניתן לעשות ממך כרית נחמדה
מאוד."

"לא, אי-אפשר" אמר הדובון "אני מרוח כולי בדבש
דביק. תראה!"

הוא צדק. היה לו דבש על כל החזה.
"זה נכון" אמר דן "לא ניתן לעשות ממך כלום."
הוא פתח את המלכודת והלך משם. הצבי, הדרבן
והדוב הדביק הלכו מאחוריו.

כשהגיעו לקרבת המלכודת האחרונה הם הציצו בין השיחים וראו את השועל האדום הקטן יושב בדיוק במקום בו הייתה המלכודת.

"שועל!" לחש הצבי "לכדת שועל!"
"האם זה שועל?" אמר דן מופתע ורץ אליו. אך עד שהגיע אל השועל הוא עבר מעל המלכודת ואז...

"פק!" נמתח הקפיץ.
"אור!" קרא דן "נלכדתי!"
"הה-הה" צחק השועל "האם אתה נהנה להילכד?"
"לא, אני לא נהנה בכלל" קרא דן "אנא, שחררו אותי."
"לא אני" אמר השועל "רצית ללכוד אותי במלכודת
שלך ועכשיו לכדתי אתך בזו שלי."

השועל היה כה נחוש בדעתו שהצייד הקטן חשב
שלא יצא כבר לעולם. אבל הצבי, הדרבן והדוב
ריחמו על דן.
"תן לו ללכת, שועל אדום" ביקשו "הוא ידיד שלנו!"

הצבי, הדוב והדרבן רצו והנה ולא ידעו מה לעשות.
אך אז הדובון הקטן התיישב על גדם עץ במכה כבדה.
"אמא! אמא!" קרא "בואי מהר!"

" אבל הוא לא ידיד שלי" ענה השועל "הוא רצה לעשות כרית ממני ואני אעשה כרית ממנו."
דן שם את אגרופיו בעיניו והתחיל לבכות.

אמא שלו הגיעה דרך שיחי היער. הייתה זו דובה גדולה.
היא ניגשה מיד לשועל האדום ודפקה לו על הכתף.
"התכוונת לעשות מה ולמי?" היא נהמה.

"צייד קטן" אמרו כל החיות "אינך לכוד יותר. למה
אתה בוכה?"
דן נענע את ראשו בעצב.
"בווו-בווו-בווו, אני לא צייד טוב" הוא בכה "לא
לכדתי שועל. כשאפגוש את האינדיאנית הקטנה היא
שוב תצחק ממני!"
כולם ניסו לפייס אותו אך ללא הועיל. הוא כיסה את
עיניו ובכה כאילו לבו נשבר.

השועל האדום הביט עליה מלמטה.
"לא, לא כלום, גברת דובה, ממש כלום" אמר "זה
רק בצחוק. דווקא רציתי לפתוח את המלכודת. את
רואה?"
הוא התחיל להתעסק עם הקפיץ ופתאום המלכודת
נפתחה. הצייד הקטן היה חופשי.
אבל הוא בכה עוד יותר מקודם!

"אך, מילא!" אמר בסוף השועל "אהיה כרית
לאינדיאנית הקטנה. אלך אליה הביתה ואשכב תחת
הראש שלה כל הלילה. אשכב בשקט ואפילו לא אזיז
את אוזניי."

דן קם וניגב את עיניו.

"באמת תעשה זאת?" שאל מאושר "באמת תעשה
זאת למעני?"

"בוודאי" הבטיח השועל. הוא ניפח את חזהו הלבן
בגאווה, בזמן שכל יתר החיות חייכו ונענעו את
ראשיהם אליו כאילו היה גיבור גדול.

"אתה שועל טוב מאוד" אמר דן "ומאוד פרוותי."

והם הלכו ביחד. דן חשב על הכרית הנחמדה החדשה שתקבל האינדיאנית הקטנה לקראת לילות החורף. אבל השועל חשב שאבא של האינדיאנית הקטנה מחזיק הרבה תרנגולות שמנות וטעימות. והוא ליקק את שפתיו כשהלך לצדו של הצייד הקטן.

